

Colectia

Disney

Clasic

Aladin

BIBLIOTECA
adevarul
PENTRU COPII

Colectia

DISNEY

Clasic

Aladin

BIBLIOTECA
adevarul
PENTRU COPII

Copyright © 2009, Disney Enterprises, Inc.
Toate drepturile rezervate.

Titlul original:

Aladdin

Titlul în limba română:

Aladin

Redactor: Alexandru Trifoi

Tipărit la Castelli Bolis, Italia, 2009

Publicat de Editura Adevărul Holding
în colaborare cu Egmont România

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Aladin / red.: Alexandru Trifoi. -
București : Egmont România, 2009
ISBN 978-606-519-191-4

I. Trifoi, Alexandru (red.)

821.411.21-91-34=135.1
398(=411.21)

Editura Adevărul Holding

Director general: Răzvan Cornețeanu

Director executiv: Ioana Voicu

Project manager: Daniel Eberhat

Comenzi la: www.adevarul.ro/carte

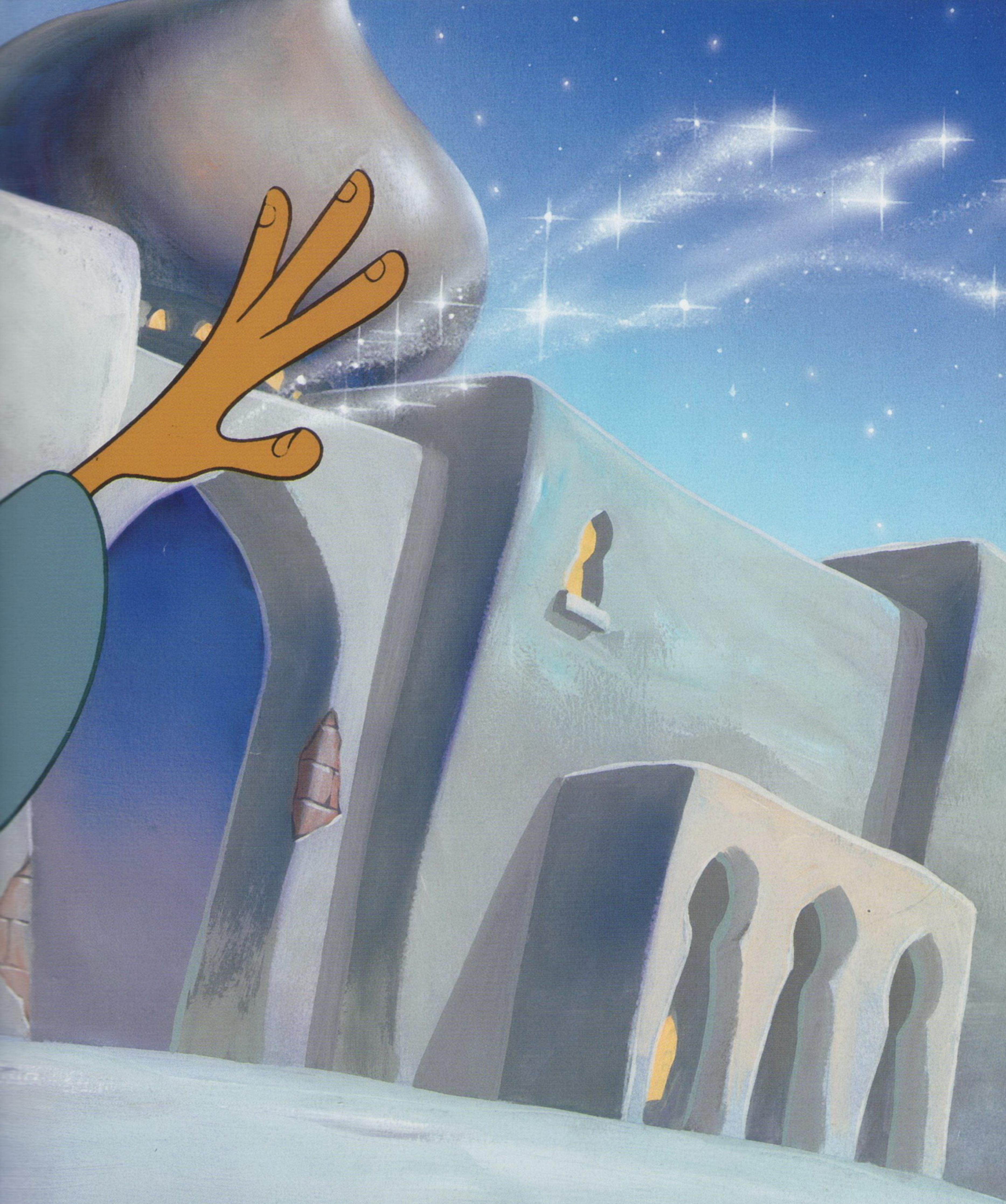
cartecopii@adevarul.ro

Tel.: 021.407.76.38;

021.407.76.51; Fax: 021.407.76.42

Adresa: Str. Fabrica de Glucoză nr. 21,
București, sector 2

– Bună seara! Bună seara! Bine ați venit la Agrabah, orașul vrăjilor! striga cu veselie un comerciant călător. Ascultați acum povestea acestei lămpi nemaipomenite și a unui tânăr minunat. Totul a început într-o noapte cu cer înstelat.

Pe vârful unei dune de nisip se afla un om călare, ce privea deșertul imens. Hainele acestuia erau de culoare neagră, iar pe cap avea un turban mare. Pe umărul său se afla cocoțat un papagal foarte curios. Deodată, lângă el apăru cineva.

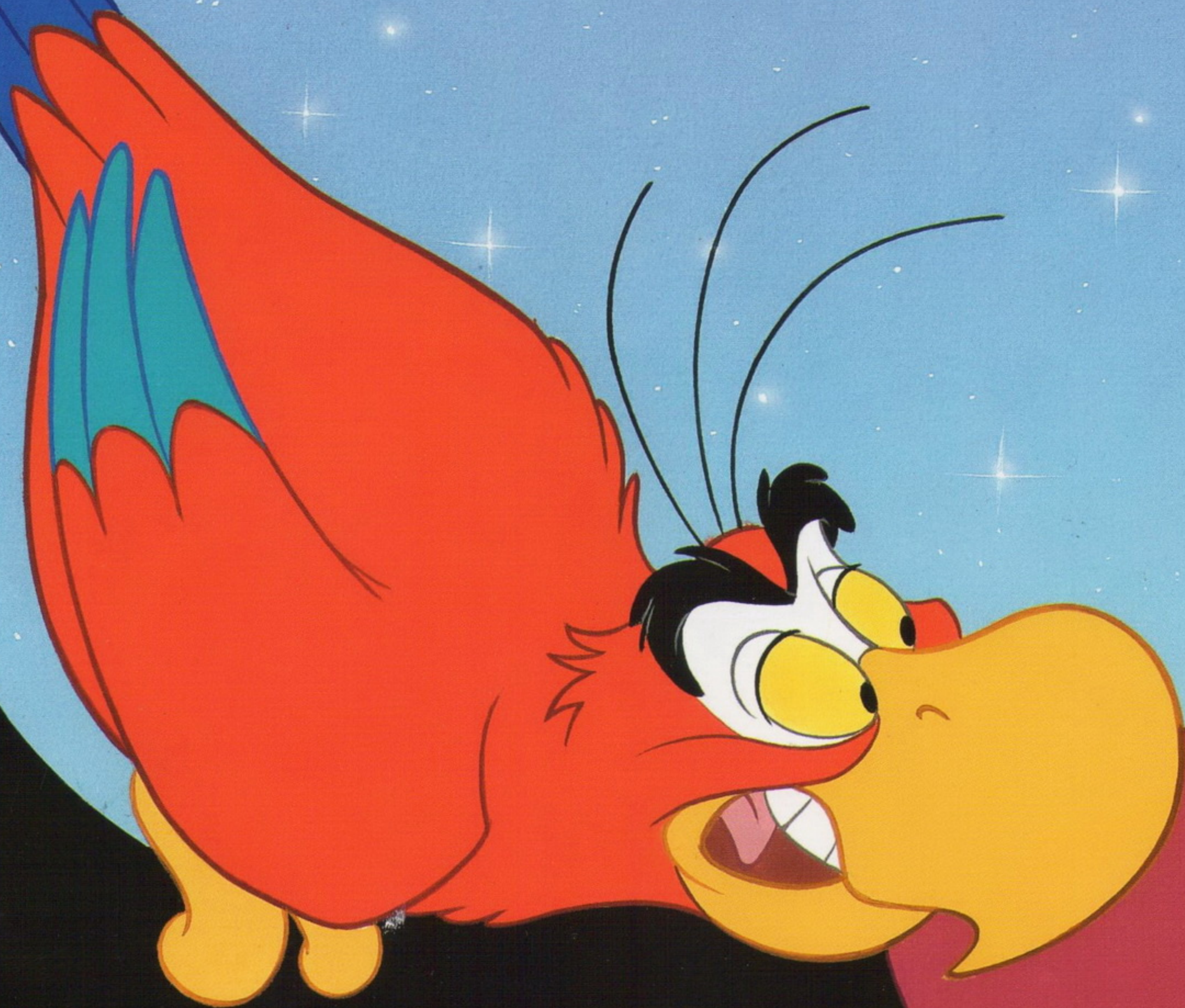
- Ai întârziat, Gazeem! strigă călărețul în negru.
- Mii de scuze, Jafar! răspunse necunoscutul, cu răsuflarea tăiată.
- Bine, bine! spuse celălalt cu grabă. Dă-mi și cealaltă jumătate a medalionului!
- Nu așa repedeee, Jafar, cel puțin până când nu văd comoara.

Într-o secundă, papagalul se repezi la Gazeem, îi înșfăcă jumătatea medalionului și-o aruncă în mâinile lacomului Jafar. Acesta uni în grabă cele două părți, care acum întruchipau un scarabeu. Spre mirarea tuturor, insecta își luă zborul într-o explozie de lumină.

Jafar și ceilalți o porniră pe urmele scarabeului, țipând:

– După el, repede! Ne va duce la Peștera Minunilor!

După un zbor destul de lung, insecta coborî și se ascunse în nisip, lângă capul unui tigru cu ochi strălucitori. În acel moment, fălcile acestuia se deschiseră.

– În sfârșit, după atâția ani de căutări, am găsit Peștera Minunilor! bolborosi Jafar. Adu-mi lampa și promit că a ta va fi comoara dinăuntru! îi spuse Jafar lui Gazeem.

Deși era speriat de moarte, acesta se aventură prin gura tigrului. Deodată, se auzi o voce care tună:

– Fiți atenți! Un singur om poate intra aici... doar cel a cărui inimă e ca un diamant neșlefuit.

Gazeem dispăru complet în interiorul peșterii, iar fălcile se închiseră cu zgomot.

În ziua următoare, în agitatul târg al Agrabahului, gărzile Sultanului urmăreau un băiețandru ce furase niște pâine.

– Oprește-te, hoțomanule! strigau gărzile, în timp ce agilul băiat se urca pe ziduri și, de acolo, cu ajutorul unei frânghii de rufe, ateriză într-o curte.

Aladin, căci acesta îi era numele, știa târgul cu ochii închiși. Cu ajutorul maimuței sale credincioase, băiatul reușea să păcălească gărzile de fiecare dată. El fugea ca vântul de urmăritori, strecurându-se printre case, magazine și alei. Și acum ei găsiră o ascunzătoare numai bună pentru a se odihni și mai ales pentru a observa toate mișcările din piață. Oricât de înfomețați ar fi fost, cei doi împărțeau mereu bucata de pâine cu cei și mai oropsiți decât ei.

– Ține minte, Abu, îi spuse băiatul maimuței, când împarți, împarte în mod egal!

Ajuns în locuința sa umilă, care era în cea mai săracă zonă a târgului, lui Aladin îi mai răsunau în urechi cuvintele dure ale prințului.

– Nu e adevărat, Abu! Nu sunt un șobolan! îi spuse băiatul maimuței. Imediat, însă, începu să viseze, în timp ce admira turnurile de la palatul Sultanului și se întreba cum ar fi să locuiască într-un asemenea loc somptuos.

La palat, Sultanul își muștră fata deoarece aceasta refuzase un alt pețitor.

– Jasmine, legea spune că trebuie să fii măritată înainte de următoarea ta aniversare. Asta înseamnă că mai ai trei zile! spuse tatăl cu tristețe.

– Dar, tată, protestă fata, în timp ce își dezmiarda tigrul, cum aș putea să mă mărit cu prințul Achmed dacă nu-l iubesc?

Imediat după aceasta, Jafar prinse momentul în care Sultanul era singur și-l hipnotiză cu ajutorul toiagului cu cap de șarpe. Astfel reuși să-i ia inelul cu diamant albastru, ce avea să-l ajute să devină stăpânul palatului.

Gândindu-se că trebuie să-și decidă singură viitorul, Jasmine se îmbracă în haine de țărăncuță și fugi din palat. Aladin se afla în piață așa că o zări imediat pe frumoasa prințesă deghizată... la fel și vânzătorii care o îmbiau cu bunătăți. Fata luă un fruct de pe o tarabă, crezând că așa e normal. Uitase că acum nu avea cum să o recunoască nimeni.

– Hoato! strigă deodată un vânzător ce o și apucă pe fată de mână. Îți arăt eu cum ne purtăm noi cu oamenii ca tine!

Jasmine încercă să-și tragă mâna, dar strânsoarea era prea puternică. Lui Aladin nu-i trebui mult să ajungă până la cei doi și o scăpă imediat pe printesă. După aceea o duse mai departe, pentru a fi în siguranță.

Hainul de Jafar se afla în laboratorul său și privea cu atenție clepsidra magică. În timp ce bolborosea, de jur împrejur scânteiau fulgere supărate.

– Arată-mi-l pe cel care poate intra în Peștera Minunilor! urlă el. Din firicelele de nisip începu să se contureze o imagine. Era Aladin. Jafar văzu cum băiatul o duse pe Jasmine în locul său preferat, pe acoperiș, de unde se vedea întreaga piață.

– Aici locuiești? E minunat! Eu mă simt ca într-o închisoare acasă.

În acel moment, gărzile sultanului își făcură apariția din nou. Agil ca întotdeauna, Aladin o apucă repede pe Jasmine și se făcură nevăzuți.

De data aceasta, Aladin nu avu scăpare. Gărzile îl prinseră și erau gata să-l arunce în temniță, dar Jasmine se așeză în calea lor, își dădu la o parte hainele sărăcăcioase și strigă cu voce autoritară:

– Lăsați-l în pace! Din ordinul prințesei!

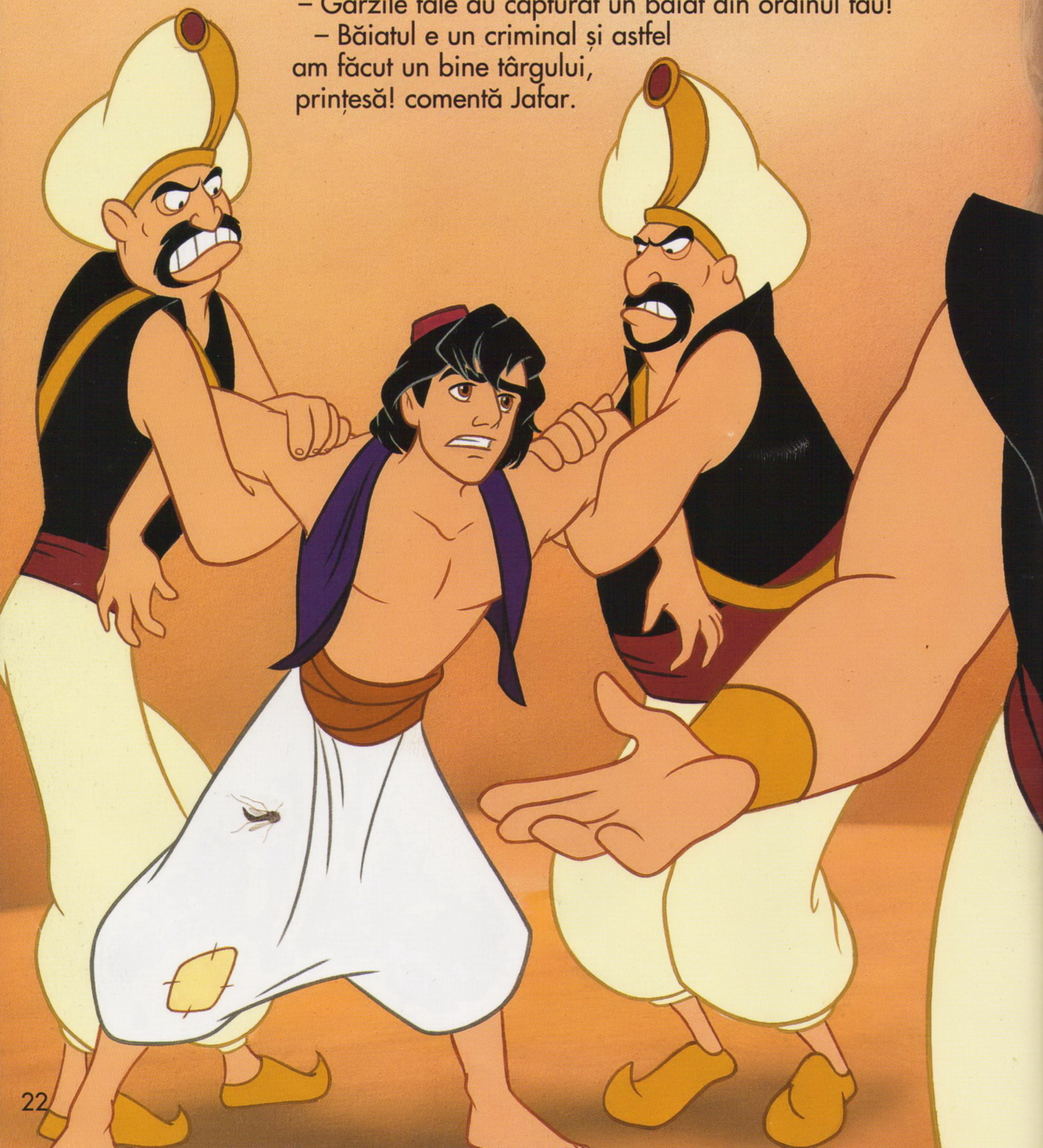
Căpitanul gărzilor rămase înmărmurit, după care se înclină în fața ei:

– Prințesă, acesta este ordinul lui Jafar! spuse el și-l luă pe băiat pe sus.

Jasmine se duse la palat pentru a-l înfrunța pe netrebnic.

– Gărzile tale au capturat un băiat din ordinul tău!

– Băiatul e un criminal și astfel am făcut un bine târgului, prințesă! comentă Jafar.

Aladin se afla în închisoare și încerca să găsească o cale de scăpare, când maimuța îi sări în ajutor și-l desprinse din lanțuri. Băiatul era îngândurat. Îi plăcea mult de Jasmine, dar nu era de nasul ei.

– Cum să fac? se plângea el. Nu sunt decât un neisprăvit!

Deodată, de nicăieri, răsări un bătrân care-i spuse:

– Nu renunța! Vino după mine și-ți voi da câte bogății vrei ca s-o impresionezi pe prințesă.

Bătrânul nu mai zăbovi și se grăbi să deschidă un pasaj secret din perete.

Cei doi se aflau acum în deșert, fiind înconjurați doar de nisip. În curând ajunseră lângă capul tigrlui.

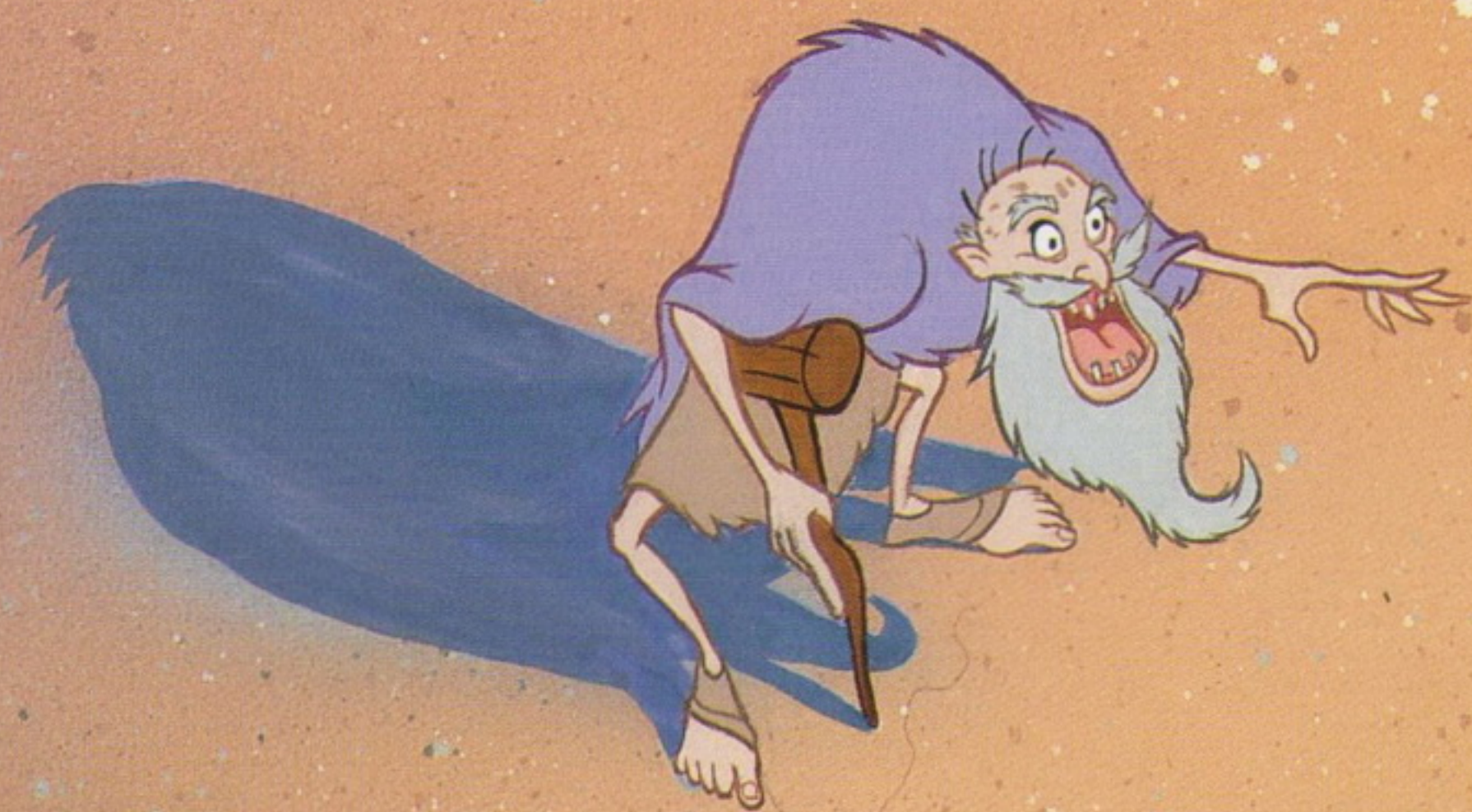
– Cine îmi deranjează somnul? întrebă tigrlul.

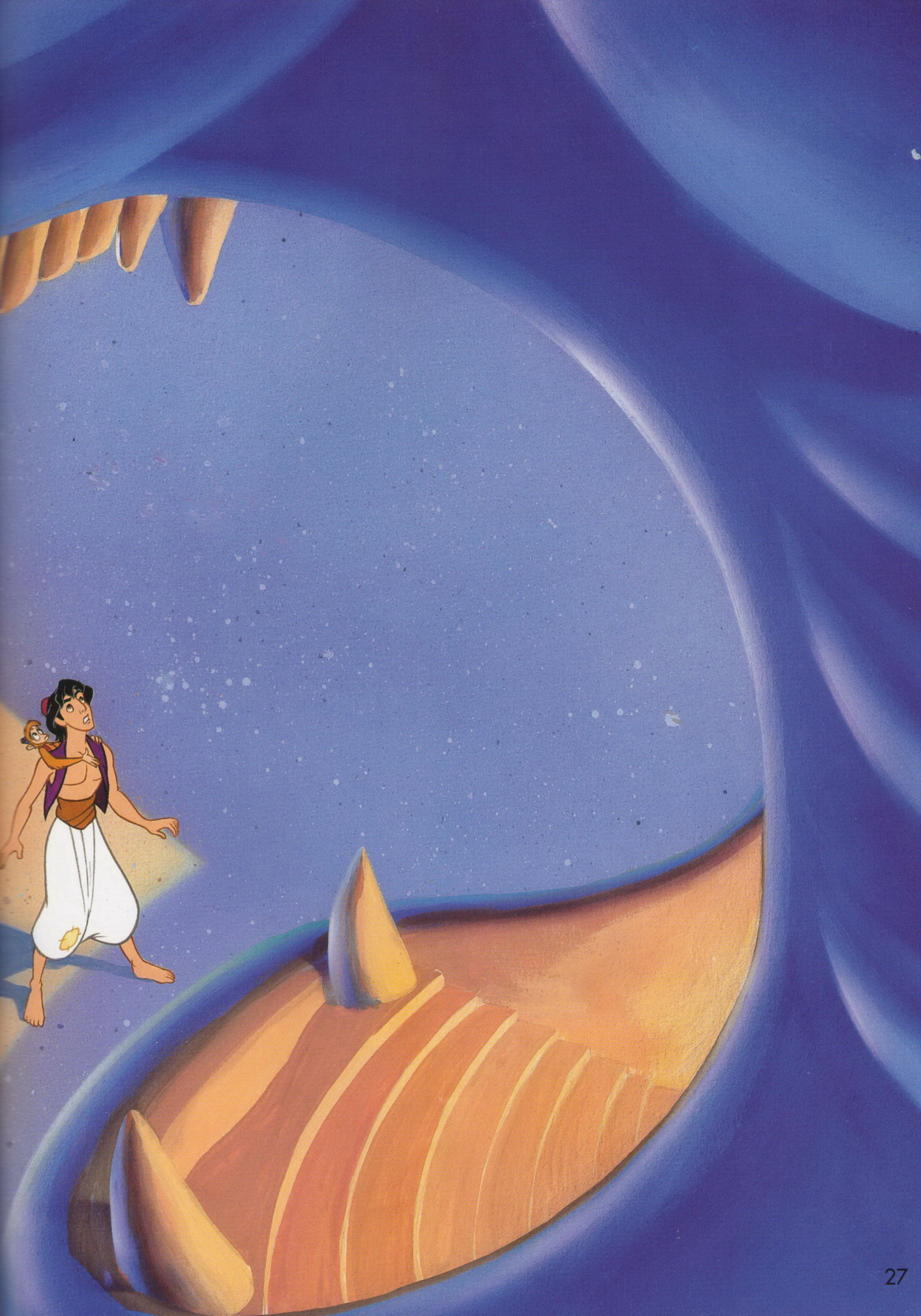
– Sunt eu, Aladin!

– Poți intra, dar nu ai voie să atingi altceva în afară de lampă!

Bătrânul îl îndemnă pe băiat să intre, spunându-i ce are de făcut:

– Du-te și adu-mi lampa, țipă el, și restul bogățiilor sunt ale tale!

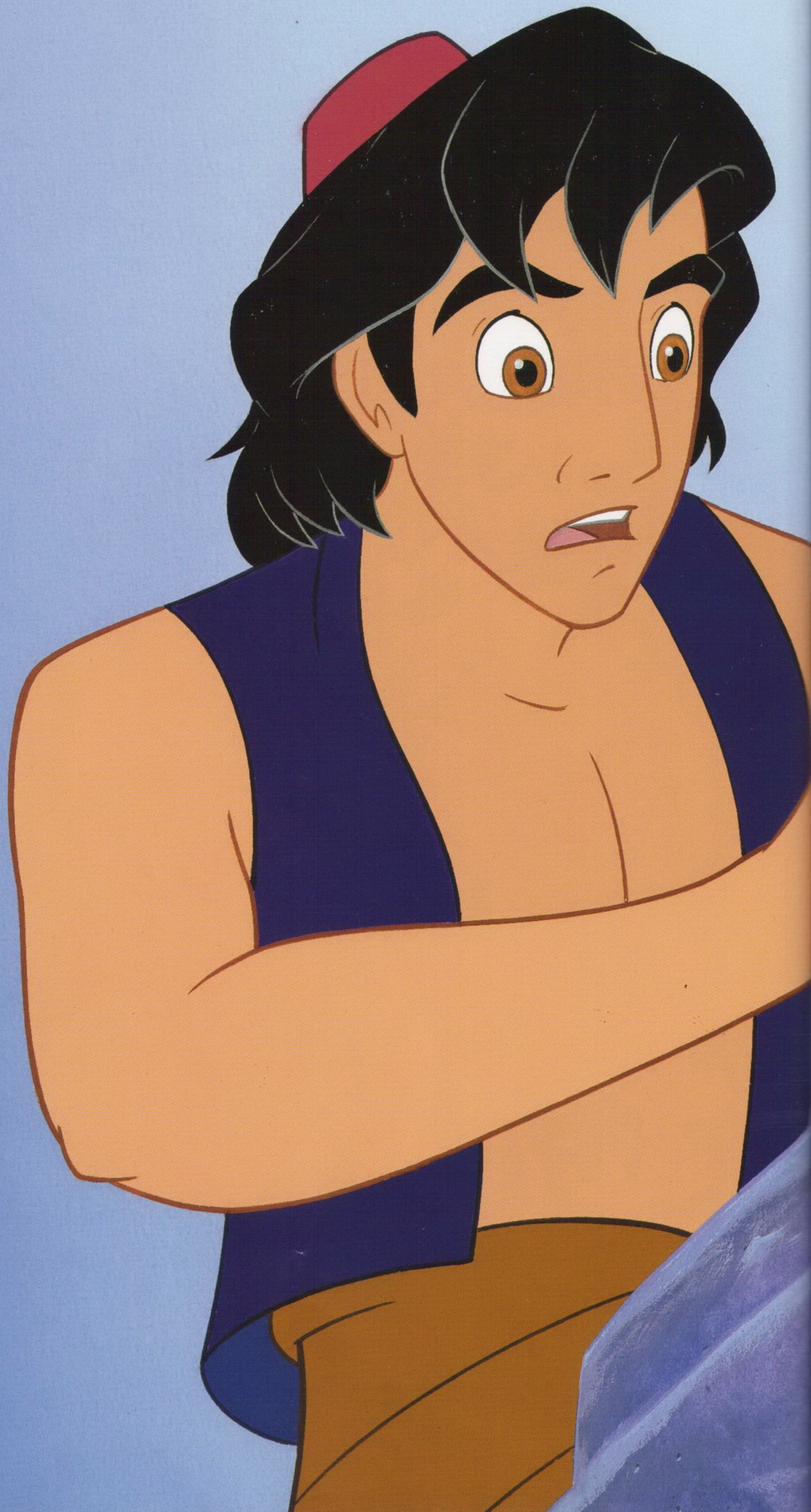

Aladin și Abu coborâra o mulțime de trepte, trecura peste mormane de aur strălucitor și bijuterii orbitoare. La un moment dat, avura senzația că erau urmăriți. Un covoraș fermecat plutea aproape de ei.

– Privește, e un covoraș magic! spuse Aladin încântat. Poate că ne va ajuta să găsim lampa!

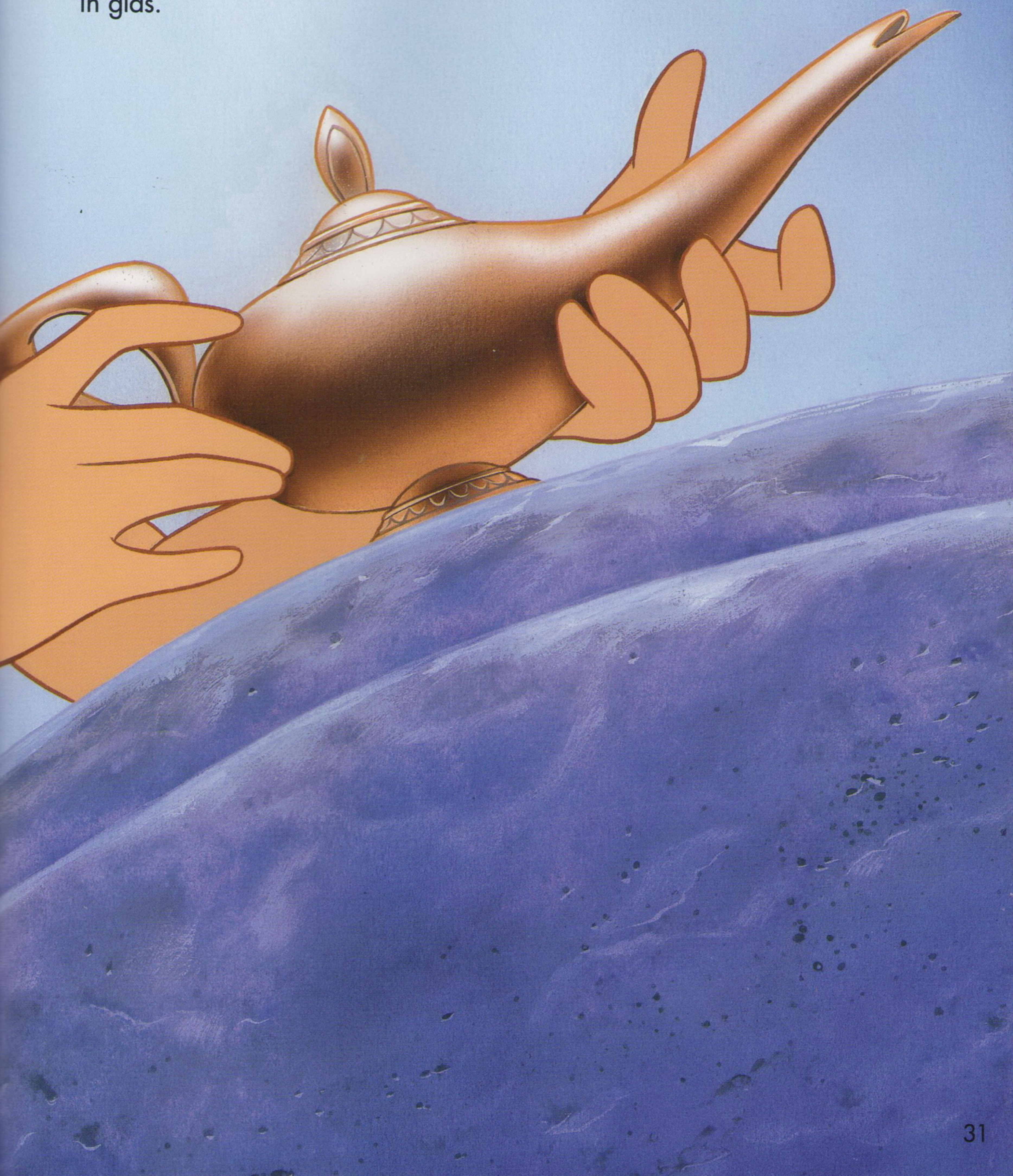

Covorașul îi conduse prin pasaje lungi și întunecate, până când ajunseră într-o peșteră mare, în mijlocul căreia se afla un munte. În vârful acestuia se afla un altar, iar în interior, lampa. Băiatul urcă în grabă scările abrupte până la obiectul mult dorit.

– Pentru asta am bătut noi atâta drum? întrebă Aladin, cu dezamăgire în glas.

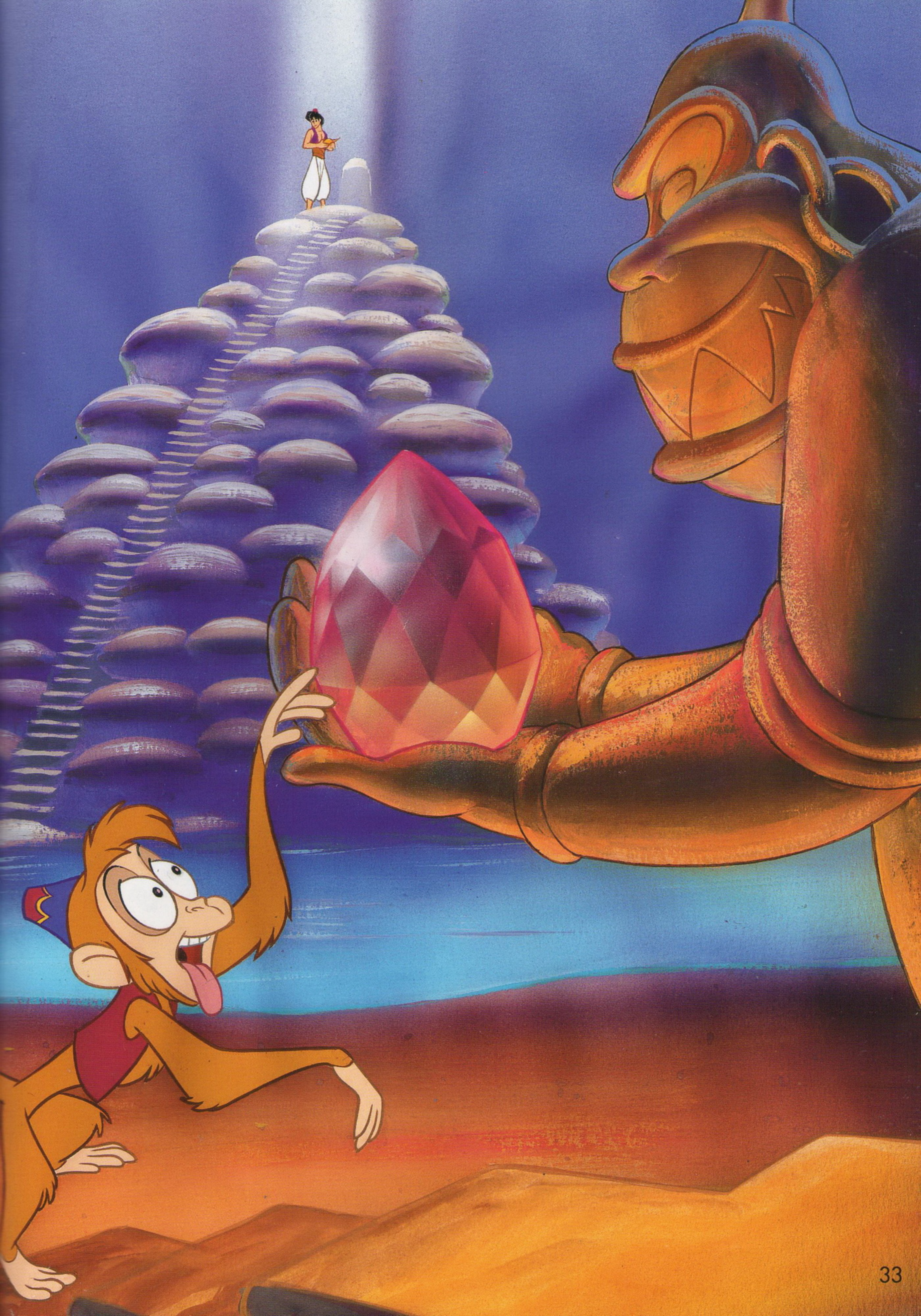

În timp ce Aladin lua lampa, Abu se repezi spre o statuie ce avea în mână un rubin uriaș. Covorașul încercă să oprească maimuțica, dar aceasta parcă era vrăjită.

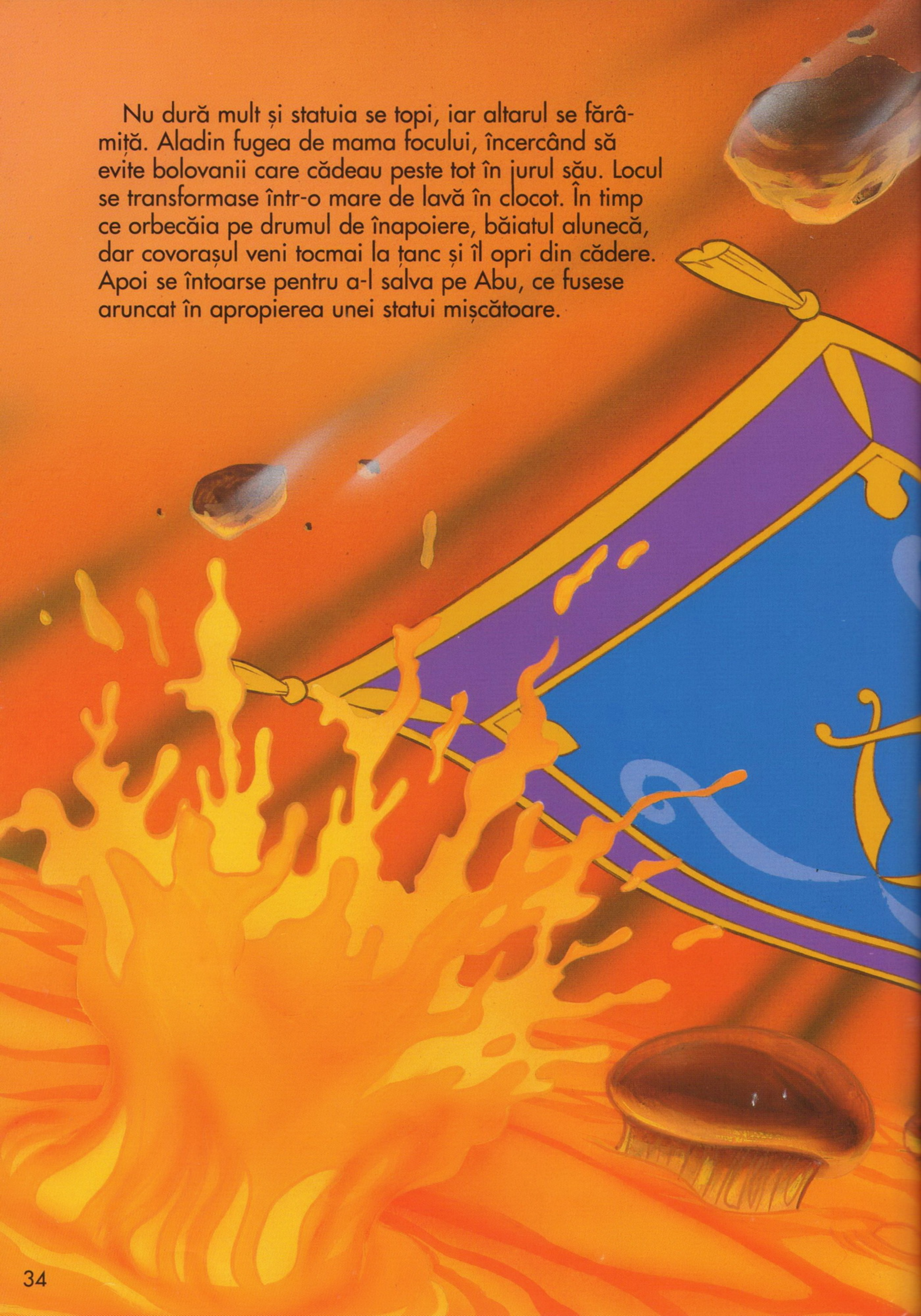
În momentul în care luă rubinul în mână, se auzi o voce puternică și supărată. Era tigrul.

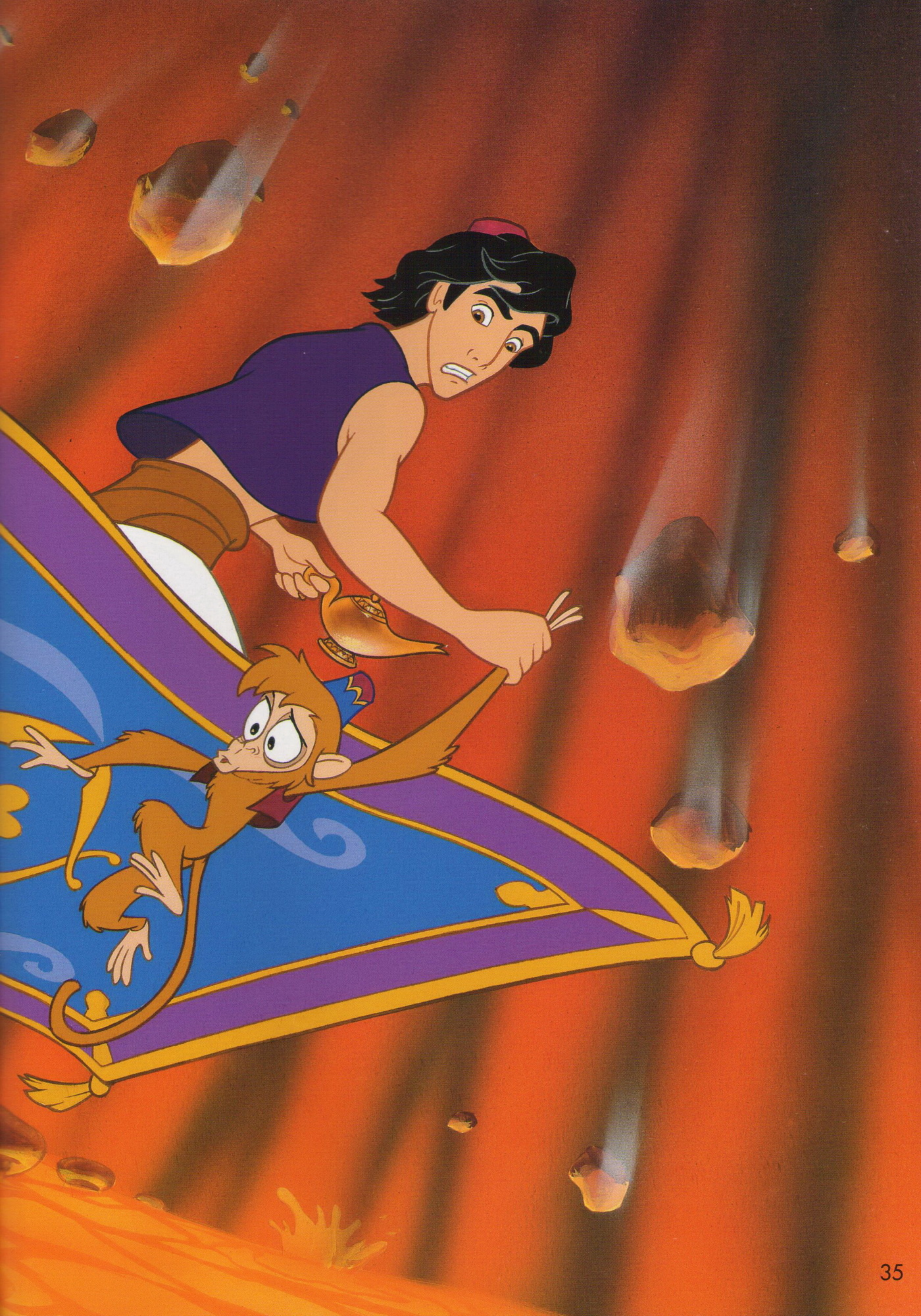
– Nerecunoscătorilor! Ați atins Comoara Interzisă! Pentru asta vă pedepsesc să nu mai vedeți vreodată lumina zilei!

Nu dură mult și statuia se topi, iar altarul se fărâmiță. Aladin fugea de mama focului, încercând să evite bolovanii care cădeau peste tot în jurul său. Locul se transformase într-o mare de lavă în clocot. În timp ce orbecăia pe drumul de înapoiere, băiatul alunecă, dar covorașul veni tocmai la țanc și îl opri din cădere. Apoi se întoarse pentru a-l salva pe Abu, ce fusese aruncat în apropierea unei statui mișcătoare.

În timp ce pluteau, pe Aladin îl lovi un bolovan ce-l aruncă de pe covor. Din fericire, se prinse de o piatră, chinându-se să iasă din peșteră. Afară aștepta bătrânul, care nu era altul decât Jafar, ce se deghizase.

– Ajută-mă, bătrâne! țipă Aladin.

– Dă-mi lampa mai întâi! spuse Jafar, care se și repezi să o înhațe.

Apoi o ridică triumfător și spuse cu glas pierdut:

– În sfârșit e a mea! Și acum, răsplata meritată! rânji Jafar și scoase un pumnal ascuțit.

Abu se repezi la acesta și încercă să-l țină departe de stăpânul său.

În timpul luptei, Aladin și maimuța căzură înapoi, în lava fierbinte.

Covorașul nu putea face nimic deoarece era prins sub o piatră. Sfârșitul părea a fi pe aproape...

În cele din urmă, covorașul se eliberă și porni înspre băiat. Când tremurul din peșteră încetă, Abu și covorul încercară să-l trezească din starea de ameteală.

– Trădătorul... ne-a păcălit, spuse el când își reveni. Vom rămâne închiși aici pe vecie!

Abu zâmbi și scoase cu mândrie ceva de la spate.

– E lampaaa! țipă cu bucurie Aladin. Maimuțica mea deșteaptă! Ai reușit să i-o iei!

Aladin ștergea lampa de praf pentru a putea citi cuvintele scrise, când aceasta începu să se scuture încet. Dinăuntru țâșni o lumină puternică, după care un imens nor de fum începu să se învârtă prin peșteră și se transformă într-un duh de culoare albastră.

– Uuf! E îngrozitor să stai închis zece mii de ani într-un spațiu așa mic! spuse duhul când fumul dispăru.

– Cine ești? întrebă Aladin curios.

– Sunt marele și singurul spirit al lămpii. Iar tu, norocosul meu stăpân, gândește-te la trei dorințe pe care să ți le îndeplinesc... nici mai mult, nici mai puțin.

– Dacă ești așa de puternic precum spui, îl tachină băiatul, cum de nu poți să ne scoți de aici?

Duhul se lăsa păcălit și, în mai puțin de o secundă erau cu toții afară. În curând pluteau pe covor, deasupra deșertului, către Agrabah.

– Cum rămâne cu cele trei dorințe ale mele? întrebă Aladin.

– Hmm, păi deja una ți-ai pus-o! răspunse duhul.

– Nu prea cred! se smiorcăi băiatul cu un rânjel pe față. Nu a fost o dorință... Tu ai făcut asta pentru că așa ai vrut! Ce-mi doresc eu cel mai mult, spuse Aladin de îndată ce ajunseră la o oază, e să fiu un prinț pentru a o putea peți pe Jasmine.

Într-o clipă, duhul se multiplică și toți începură să se învârtă în jurul băiatului. Acesta era schimbat acum din cap până-n picioare.

– Arăți minunat! spuse duhul, după ce-l îmbrăcă pe Aladin cu cele mai scumpe și mai frumoase haine. Arăți ca un prinț!

Cu noua înfățișare, băiatul se simțea pregătit să o curteze pe Jasmine.

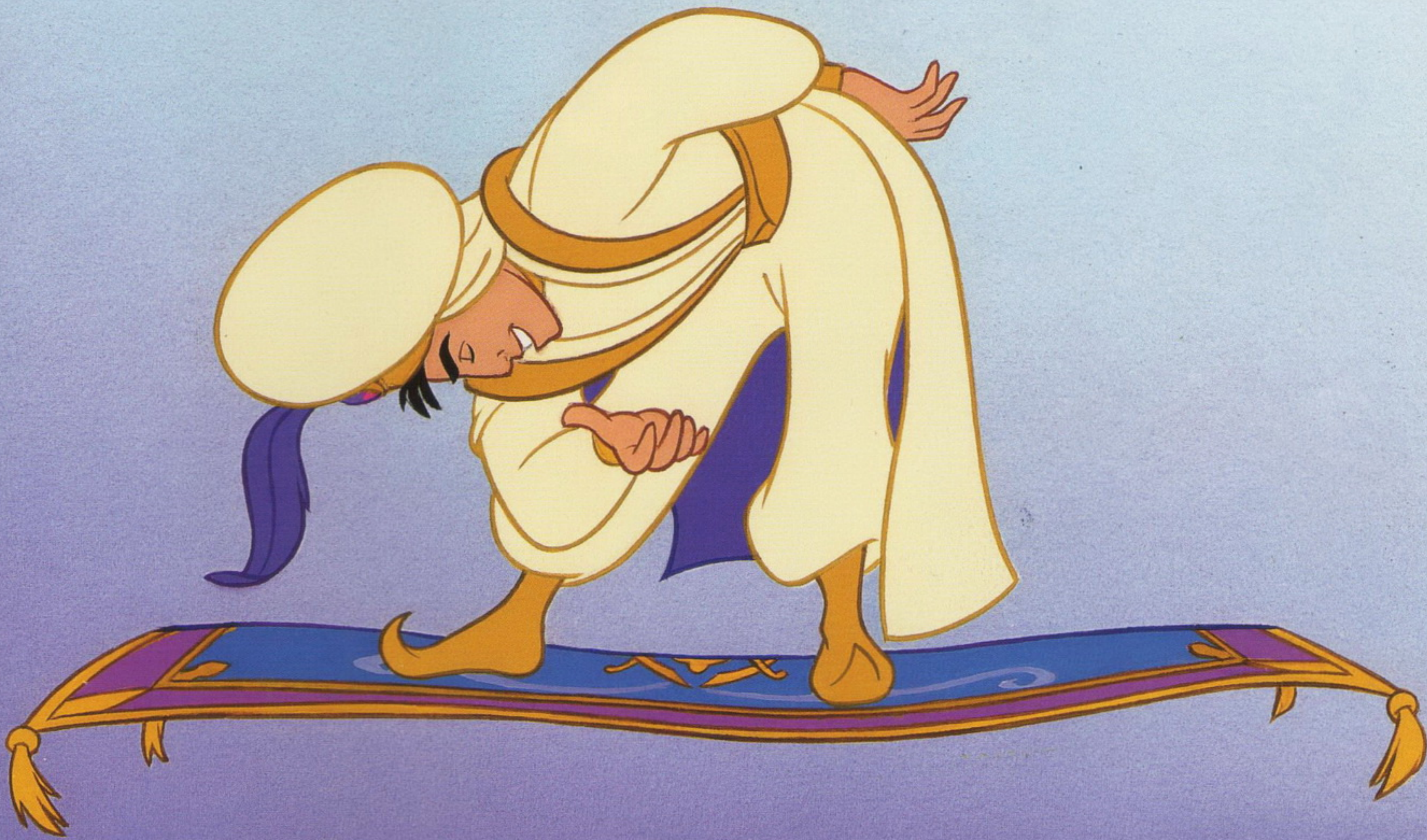
– Vino! îl chemă duhul. Să le arătăm celor din Agrabah ce intrare își poate face Prințul Ali!

Străzile din târg erau pline de oameni adunați să-l vadă pe Prinț.

– Superb! îi spuse sultanul lui Aladin, ce intră în camera tronului pe covorașul fermecat.

– Majestate, am venit de departe pentru a o cere în căsătorie pe fata Măriei Voastre! spuse băiatul și făcu o plecăciune.

– Sunt încântat, prințe! răspunse tatăl fetei, ușurat la gândul că a mai apărut un prinț să-i salveze fata.

Mai târziu, în acea zi, Aladin, deghizat în prințul Ali, o vizită pe prințesă.
– Parcă ne-am mai văzut undeva... poate în piață?! întrebă fata.
Deși duhul îl sfătuisese să fie tăcut, băiatul încercă să o impresioneze pe Jasmine.

– Ah, nu se poate să ne fi întâlnit acolo! Doar servitorii se duc în așa loc.

– Ești îngâmfat ca și ceilalți prinți! spuse Jasmine dezamăgită.

Vocea prințului i se părea foarte cunoscută și îi amintea de cea a băiatului din piață. Furia îi pieri însă în momentul în care băiatul apărură pe covorul fermecat.

– Ai încredere în mine? întrebă Aladin, invitând-o să urce.

– Oh, sigur că da! răspunse fata.

Imediat, covorul începu să plutească deasupra târgului Agrabah, dincolo de nori, aproape de cerul înstelat, unde sufletele lor se simțeau libere cu adevărat.

– Pentru prima dată în viață, lucrurile se vor petrece așa cum vreau, își spuse Aladin.

În timp ce se gândea la aceste lucruri frumoase, gărzile lui Jafar îl prinseră și-l legară.

– Asigurați-vă că nu-l va mai găsi nimeni, niciodată! le strigă Jafar oamenilor săi.

Aceștia făcură întocmai și-l aruncară pe băiat de pe stâncă, în apă.

Aladin se scufundă și ajunse pe fundul mării, fiind cât pe ce să se înece. În acel moment, mâna lui atinse lampa ce-i căzuse din trăistuță și dinăuntru ieși duhul.

– Buun! Cred că acum vrei să te scot de aici! spuse duhul lămpii, în timp ce băiatul aproape că își pierduse cunoștința.

– Îți mulțumesc nespus! reuși să îngaime Aladin când se văzu în siguranță, pe pământ.

– Să nu mă mai sperii niciodată așa! strigă duhul lămpii, care acum era foarte atașat de stăpânul său.

Între timp, Jafar încercase să-l hipnotizeze pe Sultan, pentru ca acesta să îi dea fata de soție și mai apoi să-i ia locul în palat. Aladin sosi la timp pentru a pune capăt acestui joc urât.

– Jafar îți controlează mintea cu acest baston cu cap de șarpe! strigă băiatul și luă obiectul din fața Sultanului.

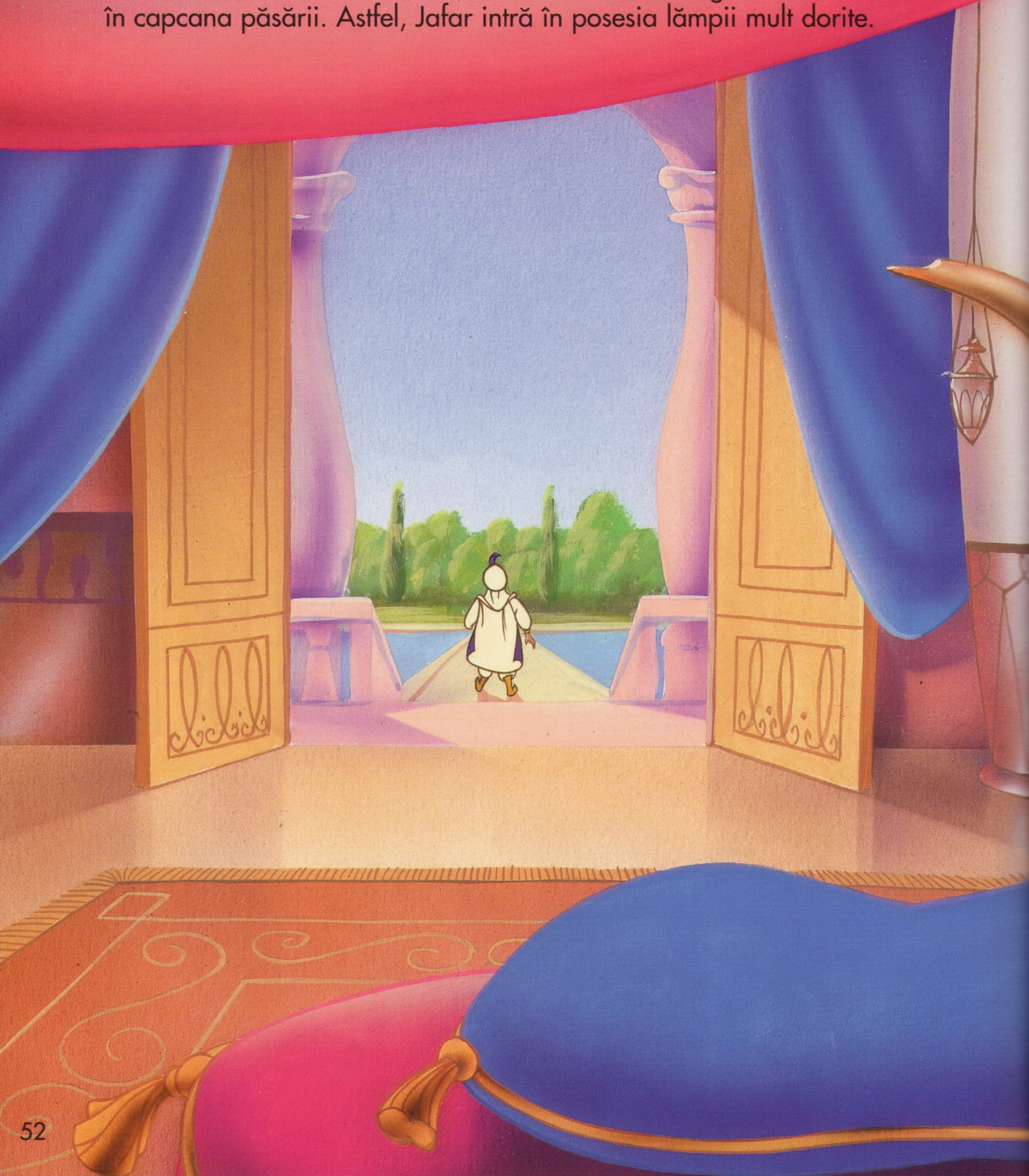
– Trădător ce ești! strigă tatăl prințesei, imediat ce se trezi din vrajă. Gărzi, veniți și-l luați!

Jafar reuși să scape din închisoare, după care își puse papagalul să fure lampa.

– Acel prinț nu e altul decât Aladin, hoțomanul, murmură el printre dinți. Am văzut eu că avea lampa la el. Du-te și adu-mi-o acum!

Iago făcu așa cum îi porunci stăpânul său și imită vocea prințesei. Crezând că este chiar Jasmine, băiatul încercă să o găsească, dar căzu în capcana păsării. Astfel, Jafar intră în posesia lămpii mult dorite.

Când duhul ieși din lampă nu-și putu crede ochilor. Noul său stăpân era acum vicleanul Jafar. Deși nu-i plăcea ideea, avea îndatorirea să-i îndeplinească trei dorințe. Primul lucru pe care și-l dori Jafar fu acela de a domni el ca sultan.

Apoi își dori ca întregul palat să fie dus pe vârful unui munte.

– Nu! Te rog, oprește-te! strigă Aladin. Dar duhul nu avea ce să facă. Trebuia să îndeplinească dorințele altcuiva acum.

– A doua dorință este să fiu cel mai puternic vrăjitor din lume! spuse Jafar, ale cărui puteri creșcură imediat.

Jafar îi schimbă apoi hainele lui Aladin în zdrențe, chiar în fața prințesei. Și, înainte ca băiatul să poată explica ce se întâmplă, vrăjitorul îl închise într-un turnuleț pe care-l trimise la Polul Nord.

– Îmi pare rău că te-am făcut să treci prin așa ceva! îi spuse băiatul maimuței, pe care abia o găsi prin zăpadă. Trebuie să mă duc înapoi, neapărat!

Curând, găsiră covorul fermecat și plecară de urgență în Agrabah.

În acest timp, Jafar o puse pe prințesă în lanțuri. Cum fata nu voia să îi îndeplinească nicio rugămintă de bunăvoie, Jafar găsi o metodă mai bună.

– Duhule, știu care este cea de-a treia dorință. Vreau ca prințesa să se îndrăgostească doar de mine!

Vicleanul însă nu știa că acest lucru este absolut imposibil.

Nu peste mult timp, Jasmine îl văzu pe Aladin, care ajunsese deja la palat. Pricepu repede ce trebuie să facă și încercă să distragă atenția vrăjitorului, pentru ca băiatul să ia lampa. Din nefericire, Jafar văzu totul și, înfuriat, decise să se răzbune pe toți.

Mai întâi o închise pe Jasmine într-o clepsidră, unde avea să fie acoperită imediat de nisip. Apoi îl transformă pe Aladin într-o jucărie, deșiră covorul fermecat și îl înconjură pe băiat cu un cerc de săbii și flăcări.

– Ți-e frică să te lupți cu mine, lașule? îl provocă băiatul.

– Ha! Ha! Poate vrei să vezi cum e să te lupți cu șerpii! șuieră Jafar. În acest timp, vrăjitorul se preschimbă într-o cobră uriașă, ce se înalță înfricoșător peste ceilalți. Șansele lui Aladin de a scăpa cu viață erau mici, așa că îi veni o idee:

– Duhul lămpii are mult mai multă putere decât tine! țipă el la Jafar. El ți-a dat puterea, dar tot el ți-o și poate lua înapoi!

– Ai dreptate! încuviință Jafar. Cu toate acestea lucrurile nu vor rămâne așa. Duhul, temător, încercă să-l convingă pe Jafar să renunțe. Vrăjitorul era prea avid de putere și se târa amenințător către cel ce-i îndeplinise dorințele.

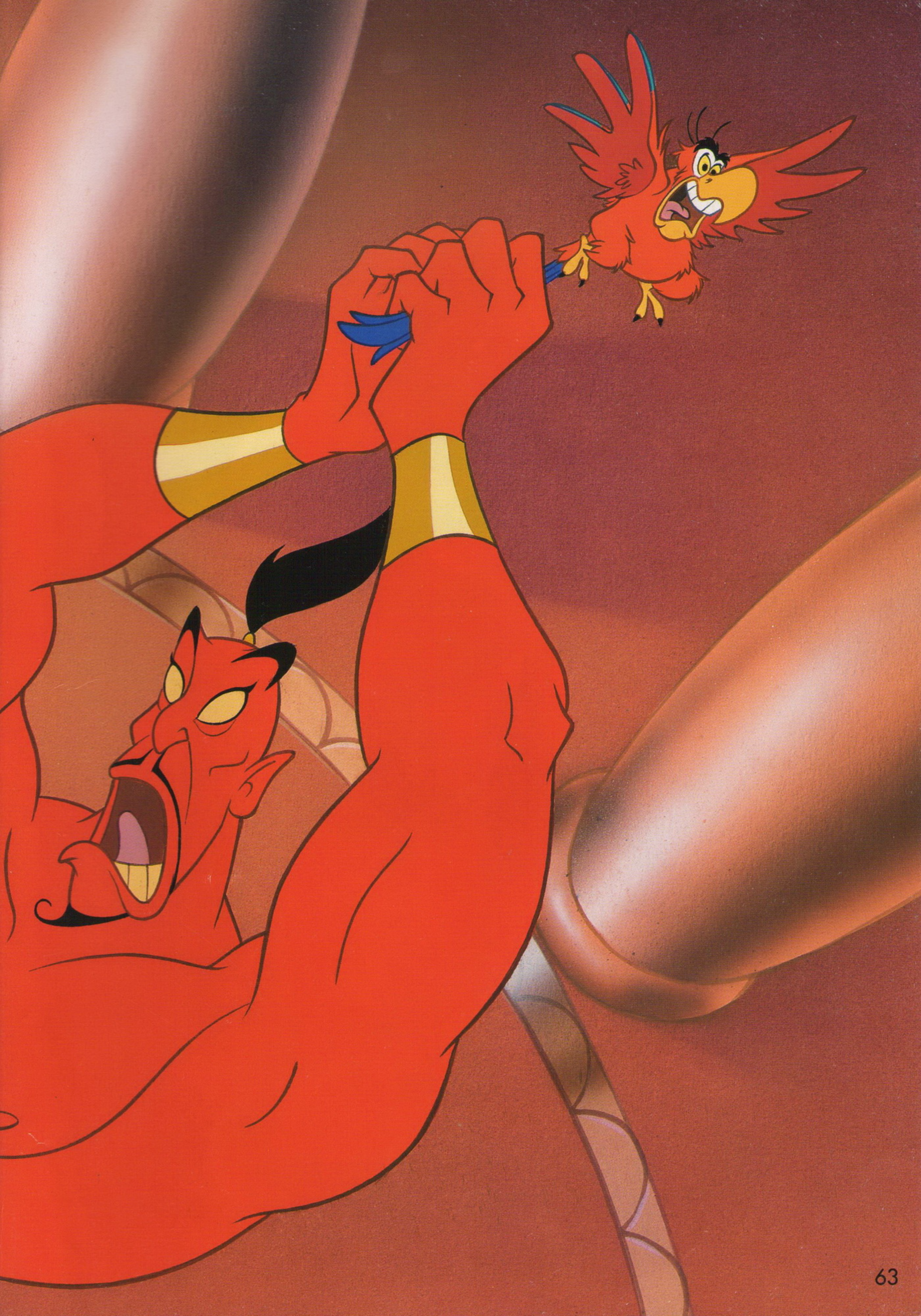
– Trebuie să-mi îndeplinești cea de-a treia dorință, comandă el! Vreau să fiu cel mai puternic duh!

- Acum pot controla întreg universul! hohoti Jafar, îmbătat de putere. În timp ce privea abătut lampa, lui Aladin îi veni o idee minunată.
- Jafar, îi strigă el, nu cumva ai uitat ceva? Ai vrut să fii duh... și acum ești, râse băiatul.
- Ooo, nu! țipă Jafar. Era însă prea târziu. Aladin atinse deja lampa, iar noul duh era nevoit să intre înăuntru, împreună cu papagalul său.

Toată lumea era liberă acum. Aladin își folosi și cea de-a treia dorință pentru a-l elibera pe dragul său duh de îndatoririle sale pentru totdeauna.

– Orice ar zice lumea, tu vei rămâne un prinț pentru mine! spuse duhul.

– Ai dovedit acest lucru cu vârf și îndesat! adăugă Sultanul. În plus, vreau să schimb legea căsătoriei. De azi înainte, prințesa se poate căsători cu cine dorește.

Și, după cum vă închipuiți, Jasmine îl alege pe Aladin și făcură o nuntă de i se duse vestea peste mări și țări.

Colectia **Disney** Clasic

